

Torp till salu

”Torp till salu” stod det skrivet med svart färg på en brädstump som var nedtryckt i vägkantens grus. Vi hade åkt förbi den skylten åtskilliga gånger i sommar på väg mellan vår stuga vid stranden av Betarsjön och affären i byn. Samtidigt hade vi sett att det var en liten avverkning i skogen på andra sidan vägen. Vi konstaterade att nu har det blivit ett hygge efter den här vägen. Jag drog mig till minnes att på sextitalet syntes fem gårdar i rad en bit från vägen just här. Nu har skogen kommit upp just där skylten står och gården syns inte längre. Däremot syns fortfarande sommarladugården en bit in ibland träden. Som sagt, vi såg skylten många gånger den sommaren men vi hade ju vår lilla lutande stuga. Den låg så fint nere vid sjön. Där hade vi tillbringat nästan all vår fritid under barnens uppväxt. Där trivdes vi med lugnet och enskildheten. På den stora öppna vattenytan kunde blicken alltid fixeras på någonting. Vi var nöjd med det vi hade och var inte intresserade av något annat hus.

Näst sista dagen på sommarens semester, strax innan vi passerade skylten med torp till salu, ställde vi frågan till varandra. Ska vi inte titta i alla fall? Hur det ser ut och så. Vi svängde in på de två hjulspår som vägen bestod av och körde sakta genom en vildvuxen skog. Hjulspåren slutade på en liten äng, som gårdsplanen bestod av. En röd stuga, en gammal lada i bedrövligt skick och skogen som ramade in gårdsplanen. Mitt på gården stod en vacker hägg och bakom stugan rinner Röån sakta förbi. Fågellivet var öronbedövande nu mitt i sommaren. Hur skulle det då vara på våren?

Stillheten och rofylldheten som fyllde gården var det mest slående. Stugan såg välbevarad ut och hade en viss charm. Vi var redan sålda innan vi klev ur bilen, men vi ville gärna se oss omkring och även gå husesyn. En förstukvist med tak som lutade utåt och en grön dörr. Övervåningen hade fönster på gavlarna och tre små fönstergluggar alldeles under takfoten på långsidorna, ett på framsidan och två på baksidan mot ån. Stugan var rödfärgad med gröna fönsterbågar och vita foder och knutar. Vi tittade nyfiket in genom ett fönster i taget. Köket upptog mer än halva ytan på huset och hade fönster åt tre håll. Innanför köket fanns en liten kammare. Genom ytterdörrens glasrutor såg vi en liten farstu och trappan upp till vinden.

Ägaren tillkallades och vi kunde bara konstatera att stugan var i bra skick även innanför väggarna. Den var dessutom bevarad i det äldre skick som vi hoppades på. En stor vedspis dominerade köket. Skåp byggda på plats av gamla sockerlådor och en låg diskbänk efter väggen på den sida som vätte mot ån. Ett par fönster var utbytta mot modernare treglas men de övriga var fönsterbågar med spröjs och handblåsta glas. Ingen hade bott i huset på länge men ägaren hade vädrat, städat och eldat med jämna mellanrum. Igen unken lukt som det kan bli i hus som står tomma en längre tid. Allting helt och rent. Trappan upp till övervåningen (uppe på botten, som hustrun säger) var bred och bekväm att gå i. En stor öppen och ljus vind med plankgolv och högt i tak. Härligt. Vidare fanns det vatten och el indraget i huset. I vår lilla lutande stuga hade vi sjön utanför och dricksvatten fick hämtas i byn. Någon el var vi inte bortskämda med. Den stugan var garanterad fri från alla moderna bekvämligheter.

Ägaren tyckte att vi skulle fundera någon vecka men jag tror vi hade bestämt oss för att köpa redan nu. Köpet blev av och då fick vi veta att det också fanns en bit mark längre bort i skogen.

Vi var överens om att försöka bevara stugan i det äldre skick den var i. Med både inredning och färger. Eller kanske återställa den till originalskick. I alla fall så gott det gick. Men först skulle vi bo in oss så vi inte tog till några förhastade åtgärder. Nu har vi kommit en bra bit på väg med en del jobb inomhus och utomhus ivrigt påhejade av våra trevliga grannar. Men vi gick också omkring på våra ägor och tittade på skogen och det tyckte vi var intressant och spännande. Vi förstod också att vi var nyblivna skogsägare. Måvara ägare av en liten skog, men i alla fall. Ju mer vi tittade på ägorna desto mer förundrad blev vi. Vi hade hittat den bit mark som fanns några kilometer bort och konstaterat att det var ju en säregen bit sumpmark. Vad ska man ha den till? ”Där hölls myrslåttern”, säger en av grannarna. Vi studerade vår skog, eller rättare våra träd mellan stugan och vägen och insåg att marken där har en gång varit uppodlad. På andra sidan vägen nästan ända upp till bäcken har det mesta av skogen huggits ner. Där syntes endast små tallplantor.

En kväll satt vi i vårt stora fina kök och drack kvällskaffe i värmen från vår egen vedspis. Med ved vi huggit och burit in själva. Kvällens sista solstrålar färgade berget på andra sidan ån. Det sprakade gott från spisen. Vi pratade om vad mer som fanns att göra i huset, vilka färger vi skulle måla med. Om vi skulle mura om skorstenen och så vidare. Men vi kom flera gånger in på vad det är vi har köpt när det gäller marken. Vi har nu en igenvuxen åker, ett kalhygge och en sumpmark. Men vi har också ett litet paradiset i en glänta i skogen vid en stilla flytande å. Här trivs vi och här kan vi njuta av tillvaron.